

ЦАРЕГРАДСКИ ВѢСТНИКЪ

ГОДИШНА ЦѢНА.

Предплатима.

За Цариградъ меджидіета бѣли пять;
за вонъ и въ Одесса меджидіета бѣли
шесть и половина. — Отъ Одесса за
всички-тѣ мѣста въ Россіи щасяпла
въ година-та за пресилка-та на рус-
ска-та поща 2 карбовни.

№ 307

ИЗДАВАНІЕ ВОИНА И ПЕЧАТА.

Подписка-та ся приема въ Печатница-
та ны у Българскій Метехъ.
Въ Одесса у Его Благородія
Николая Христофоровича Па-
лаузова. Въ Москва въ Редакці-
та Журнала Москвитянина.
Въ Букурещъ у Г-на Христа
Георгіева Въ Ибраила у Г-на
Михаила Поповича.

Парижски Конференціи.

Франкфуртскій Журналь сообщава слѣ-
дующе-то писмо, кое-то получилъ отъ Віена
отъ 22 ноемврія.

“Отоманско-то правительство сохрани по-
ложение-то си, и споредъ както бѣ пожелало,
Болградска-та работа погоди си между три-
те Сили.

“И това можеме днесъ да кажеме безъ
лъжой да ны ся противи. Понеже сега два
Болграда има, Россія треба да ся благодарн
отъ онаго, кой-то въ Карти те предъ Париж-
скій-атъ Конгресъ бѣ ся показалъ. Новый-атъ
градъ, кой-то лежи на Ялпунско-то Езеро,
намѣрва ся въ отступено-то мѣсто, и тая то-
чка, както и она, коя-то на Змійни-те Остро-
ви ся отнесь, не може веке да е въ преніе.

“Колко-то за устроение-то на Княже-
ства-та не можеме да вѣруваме че вопросъ-
атъ на соединеніе-то ще ся рѣши отъ Кон-
ференція-та безъ да не пытатъ Турскій-атъ
Кабинетъ.

Султанъ-атъ имѣ бой за да забрани
права-та си надъ това мѣсто; нито Россія
отъ своя страна, не ся е противила нѣкогда
на тия права, защото ако да не бѣше така, о-
не щеше привзе Княжества-та като залогъ и
да иска отъ Порта-та да й даде удовлетво-
реніе.

“Не возможно е щото послѣ благополу-
ченъ единъ бой, Султанови-те права да ся
по ограниченни отъ первенъ, и ако е простено
на Дивани-те, кой-то ще ся собератъ за да ка-
жатъ желанія та си, нхно-то исполненіе тре-
ба да ся остави на свободно-то рѣшеніе на Сул-
танъ-атъ, и не ще е возможно щото иностран-
ни Сили, отъ кой-то нѣкой за него ся биха,
други стояха на страна и една ся надви, да
ся собератъ сега за да я лишатъ отъ
власителни-те нейни права, безъ да не по-
четатъ непозволяющій-атъ нейнъ гласъ.

Тая мысль ще направи да разумѣме
всички-те слухове, кои-то за будущее-то на Кня-
жества-та ся раздаватъ. Дѣла-та говорятъ, и
Сили-те, кои-то Австрія и Англія иматъ още
во Востокъ са дѣла многа явни. И не можеме
рѣче восточни-те улетенія совсѣмъ са ся
свершили докъ не видими Сили-те, во Во-
стокъ, да взематъ заповѣди да ся теглятъ.

“Все извѣстна е вилли-те преговори
на тая цѣль ще ся упрѣтъ и до толико самъ
увѣренъ щото казуватъ тама да е станало.
Безъ сомнѣніе всегда ще ся трудятъ несогла-
сіе да сѣятъ, но приключенія ще ся случатъ,
кой-то ще са вонъ отъ счисленіе-то (хе-
сапъ-атъ) ”

Англія обявава бой на Персія.

Пишатъ отъ Бомбей, 5 ноемврія:

“Всичка та Англіиска воиска тужна за
Персійскій-атъ Провиъ. Обявленіе-то на вой-
на противъ Персія обнародова ся въ Бомбей
на 28 Октоврія. То е писано въ Калкута на
18 октоврія, и общій-атъ Индійскій Губерна-
торъ казува, между друго, че като захваща
непріятелски-те дѣлїи противъ Персія, онъ
слѣдовалъ былъ заповѣди-те, кои-то отъ Бри-
танско-то Нейно Величество получилъ. Вой-
атъ противъ Персія има за причина присту-
пленіе-то на Англо-персійскій-атъ трактатъ,
отъ 1853, кой-то запрещаваше на Шахъ-атъ
да прати воиски противъ Хератъ, и да ся не
мѣши на внутрѣшн-те дѣла на това мѣсто
осевенъ ако ся не случи Афганистан-те бой
да искатъ да отворятъ противъ Персія.

“Думаше ся въ Бомбей че Россія гото-
вила ся была да привземе область-та Астера-
бадска и да я держи за залогъ, ако ся случи
Англійцы-те да излезатъ на Буширъ.”

Вѣстницы-те често бѣха говорили отъ
нѣколко време за окружно едно писмо на

Княза Горчакова. Ендепандъ Бѣлжъ
дава споредъ едно писмо, слѣдующе-то изъ-
зненіе за тойзи документъ:

“Въ изложеніе-то си, казува онъ, съ
Петербургскій-атъ кабинетъ забранява ся мно-
го противъ изобличеніе-то, кое-то му правятъ
за да е былъ искалъ нарочно конгресни-те
членове да погрѣшатъ за Болградско-то по-
ложение. Въ Конгресъ-атъ употребили Карти,
извадени отъ военно-то Парижско писалище,
направени отъ чиновницы Френцузы. Понеже
убо не употребиха Русски карти, Русски-те
чиновницы са избавени отъ всяко сомнѣніе.

“Колко-то за Змійни-атъ Островъ
трактатъ-атъ нинко не казува: Слѣдовательно,
Россія помысли да вземе назадъ тойзи земле-
ный дѣль, кой-то и отъ первенъ ѣ принадле-
жаваше и гдѣ-то она всегда е имала стража
и единъ фенеръ. За право, казува окружно-то
писмо, старо-то притежаніе не стрували, кол-
ко-то право-то кое-то нѣкой има на имотъ-атъ
си? и Турція казала ли е нѣкогда нешто верху
тойзи предметъ? Россія за да покаже искрен-
ность-та си, и желаніе-то за да направи щото
всяко смущеніе въ Европа да престани, вдн-
га рука-та си отъ Змійни-те Острови.

“Колко-то за Болградъ, Она не мысли
Англія да има право да е сама судителка за
тая работа. Она ще ся подложи убо на рѣше-
ніе-то, кое-то и да е, кое-то новый Париж-
скій конгресъ за тая работа ще направи. На
конецъ окружно-то писмо иска конференціи-
те колко-то по скоро да ся отворятъ, и го-
вори за Франція съ много благопріятенъ
начинъ.”

Конференціи-те въ Англія и Германія не
ся гледатъ съ добро око, и ако да внимаеме
на едно писмо сообщено у Французски-те
Вѣстникъ, въ Віена най паче, явно показу-
ватъ неблагоприятіе-то си. Тамъ все темно
имъ ся види.

ПОДЛИСТНИКЪ.

ОПАСНОСТЬ

на воображеніе-то

превелъ отъ Французски Г. К. Пшеловскій

въ Ески-Заара

31 Іунія 1852.

Какво щешъ да говоришъ Еленке, азъ
не позволявамъ да направишъ това безуміе.

Млада-та дѣвица на коя-то това бѣше
говорено, малко ся намусила, и зела една книга
кой-то стоеше при нея, и начнала да чете
съ голѣмо занятіе; за да не говори повече съ
нейна-та роднина.

Марія ся подсмивала и чекала да премн-
не тойзи малкій гнѣвъ Еленинъ, и пакъ фана-
ла да й доказова по легко че намѣреніе-то ѣ
е безумно. — Като видѣла любезна-та си Е-
лена много замыслена рѣче;

Ты ся сжрдишъ любезная Еленке, но по-
мысли, нѣмамъ ли азъ правда? Нѣмашъ, нѣ-
машъ правда Марійке... и фарила на да-
лечъ книга-та, коя-то держала въ рака-та си.
— каква причина имашъ ты да не одобрявашъ
това мое-то намѣреніе? — докажи ми това,
помысли любезная, твой умъ може да ти дока-
же по-добръ отъ менъ що не прилича, спо-
реди различни обстоятелства, на Елена Пер-
цы да ходи по врачки за да ги испитова
за судба-та си. — Какво може да ти каже е-
дна стара безумна Лѣжовница, (Цыганка), при
кой-то толкъосъ рѣшително искашъ да идешъ?

Спореди моя-та мысль; рече Елена, азъ
вѣровамъ, че има на свѣта щастливы, на кои-
то позволява естество-то да видятъ явно, не
само това що ся случаваше, и що ся е случило,
но още да предвиждатъ и това що подиръ
ще ся случи. Азъ бѣдна, безъ домъ, безъ ро-
дители; искамъ непремѣнно да ся научимъ за
мое-то будущее. — Марія потресе съ глава и
рече:

За твое-то будущее, не ли ся старае мой

Отецъ? той не ли тя люби какво-то негово
дѣте!

О Еленке Еленке! нѣма, нѣма пужда да
идешъ при тая лѣжовница, (Цыганка), — пра-
вда Еленке нѣма да идиме.

Ты ако не щешъ Марійке, но азъ ще
пойдемъ, ще пойдешъ; това желаніе на моя
умъ на моя-та воля по силно е отъ твон-те
доказательства:

Ха, рече Марія; кога-то нито доказате-
ства-та ми, нито молбы-те ми не можатъ да
тя отклонятъ да ся оставишъ, ще поидиме.

Рано още кога-то солнце-то не бѣ
осушило като елмазы блистающы-те капки на
роса-та, двѣ млади дѣвцы на хубавы конѣе
отъ горѣ, излязли отъ прекрасный дворъ, за
да стигнатъ колко-то можатъ по скоро нхно-
то намѣреніе.

Пути презъ кого-то шествовали прекра-
сны-те дѣвцы, минувалъ при предѣлатъ на
Шкотія (ибо Лордъ Винтеръ Отецъ на Ма-
рія живѣлъ въ сѣверна-та часть на Англія)
голѣмы-те плавнины того предѣла, множество-
то камени кои-то ся гледали като закачены за

“ Кабинети-те Виенскій и Лондонскій склониха се на конецъ полномошницѣ-те изново да се собератъ на конференциѣ-те за миръ-атъ. Това обаче склонение отъ нѣхна страна е защото взеха увѣреніе че трактатъ-атъ отъ 18/30 марта, ще се исполни споредъ разумъ-атъ, кого-то тѣ кабинети му даватъ: Оставенъ-атъ начинъ за опредѣленіе-то на време-то и на мѣсто-то гдѣ-то ще стане собраніе-то, ще дозволи за да се споразумѣатъ по добръ за тойзи предметъ както и за други работи на кои-то конференциѣ-те ще се занимаатъ. ”

Говорили бѣхмѣ въ миналий нашъ листъ за Исмаилъ Беево то посланіе въ Добруджа, и за Болгари-те, кои-то отъ Россія въ отечество-то си ся врѣщатъ. Сега по голѣми подробности имаме и спѣшиме да ги сообщиме:

Въ послѣднѣ-та беада на Силистра отъ Русси-те, 20 до 25 села Болгари, составляющі около 800 фамили, послѣдозаха Русси-те съ надѣжда да се населятъ въ Бесарабія. Миръ-атъ като ся заключи, тѣя фамили не сущи благодарни отъ ново-то нѣхно состояніе, испратиха челоуѣцы да просятъ милости-та его Императорскаго Величества за да получатъ дозволеніе пакъ въ Турско да ся върнатъ. Султанъ-атъ ги прости, и като ся споразумѣ съ Петербургскій-атъ Дворъ. Комисари са опредѣлиха за да водятъ тѣя фамили. Высока-та Порта опредѣли Исмаилъ Бей, и Россія Лайтенантъ-Контъ Времзера и Чиноу-вницѣ-те Палеосова и Ивана Иванова. 605 фамили, составляющі количество отъ 3,000 души, поискаха беззабава назадъ да ся върнатъ и дозволеніе имъ ся даде въ Турско да минятъ. На отшествіе-то имъ, Русси-то дадоха на всяка една душа по 10 оки брашно и по 2 или по 3 полимперіали. Като ступиха въ Турско, дадоха имъ ся заштѣта отъ Турцы и Болгари за да ги заведатъ на села-та имъ и всякъ да усвои имоти-те си. Всѣ-те иждивенія, кои-то требова да ся останавятъ дадоха имъ ся отъ Хазна-та, и Н. И. В. Султанъ-атъ дари ги съ 250 хиляди грошове.

И Силистренскій-атъ управитель, Ибрахимъ паша, показа голѣмо великодушіе, кога-то села-та бѣха ся испразнили, онъ бѣ направилъ въ село-то Алатаръ, Ахжри, които му сториха до 150,000 грошове. А Болгарите като ся завърнаха, онъ поклони всѣ-те здания на села-та за да служатъ за Ханища. Между тѣмъ остави и доходъ за путницѣ-те, кои-то въ тѣя ханища дохождатъ, на конецъ остави и 30,000 гроша на църква-та за да ся поправи.

Посланіе-то Исмаилъ Беево, продолжися два мѣсяца, и Болгари-те голѣма признателность му иматъ за всѣ-те трудове, кои-то онъ положи за да ги натакми.

Пашатъ отъ Яфа слѣдующето важно извѣстіе:

Англіскій атъ Консулъ въ Газа пратилъ бѣ одного отъ челоуѣцы-те си на пазаръ. Тамъ едно преніе ся хваща безъ да знае нѣкой причина-та. Консулскій-атъ челоуѣкъ би ся много злѣ отъ Мусулмани-те и отиде при Господаръ-атъ си съсь рани покрѣтъ. Консулъ-атъ тотчасъ скача и отива съ раненъ-атъ предъ мѣстна-га властъ и казува да накажатъ виновницѣ-те. Управитель-атъ обаче безъ да даде вниманіе, заповѣдува да хвърлятъ долу Консулъ-атъ и челоуѣкъ-атъ, и ударва имъ, казуватъ, по сто тоеги на нозе-те.

Консулъ-атъ послѣ стана та отиде на Яфа и оплака ся и тамо. По слѣдствію на това уплаканіе, стигна тукъ Англіскій единъ параходъ, кой-то, снабденъ сѣ съ ферманъ отъ Высока-та Порта, иска удовлетвореніе за зло-то това противъ Англіскій-атъ Консулъ поведеніе.

Православни-те въ Газа много страдаятъ; Тѣ са, рѣчи, като роби, и за чужденіе е какъ не оставатъ тойзи градъ та да бѣгатъ. Тѣ вообще са имогни, но по улицы-те принудени са да ходятъ съ Глава-та на долу, съ дрехи скжсани и дрипави. Долго ще е да вы описувамъ зло-то состояніе на тукашны-те Христіани, желателно е само правителство-то да узнае все щого става и да вземе мѣрки милостиви.

Французскій вѣстникъ Прессъ д'Оріанъ, отъ 10 того, съдържава должнѣ-та много пространна статія, коя-то начинава така:

Нашій отъ Терново отписатель, казва онъ, слѣдува любопытны-те свои открытія, и тѣ са за насъ още по за голѣми доказателства за да можеме още по-лесно да забранимѣ дѣло-то, кое-то сме предприали срѣщу греческѣ-атъ Патріархъ:

Писмо до Прессъ д'Оріанъ.

Терново (Болгарія) 30 Ноемврія.

“ Обѣщахъ ви ся да вы сообщавамъ за работы-те, кои-то ся случаватъ по наши-тѣ мѣста и найпаче ступки нѣкои на кои-то нашій митрополитъ Г-нь Неофитъ не е чуждъ.

” Навѣрно трѣба да помните че на 1-й Ноемврія бѣхъ вы говорилъ за едно писмо, кое-то ся отдаваше на Бебрювскій-атъ чорбаджия, и отъ кое-то тойзи никое извѣстіе не-маше. Цѣль-та на това писмо бѣше да наклевети нѣкои лица и да ги докаже че са голѣми преступницѣ. Разно ся мыслише за да открьеме кой го е писалъ, и съ правда ся думаше че Г-нь Неофитъ трѣба да е ималъ за него извѣстіе.

” Наконецъ виновникъ-атъ ся намѣри, и той е нѣкой си попъ, отъ Бебрюво, на име Симеонъ. Онъ приканился да направи гнус-

созъ спуска-та на долу глава.

Марія погледнала, и по неволно драпнала ся назадъ — Елена ся приближи, несмѣло даде ѣзлато и рече на Елспата молимъ ти кажи какво будуще е назначено за менъ?

Стара-та, дигнаси глава-та и безъ да продума слово зема я за рука, и пригледа уважно дѣланта ѣ и рече:

Ты ще ставешъ богата, щастлива, ще ся женишъ подиръ малко време; единъ прекрасный младенецъ ще тя земе, а като ся възрасте ще поидете далеко далеко. Елена радостно слушаше врачуваніе-то, а Марія ся смееше. Това не струва ни за трудъ колко-то ся трудихме да дойдемѣ тука; ни толкосъ пары.

Стара-та цыганка погледнала диво, дигнала сухи-те си руке, и като смерть страшно извика:

Смей ся смей! безумна.

Ты незнаешъ какво назначи Богъ за тебѣ, азъ познавамъ судьба-та ти, азъ познавамъ и треперимъ за тебе. — Така така виждамъ страшна болѣзнь, виждамъ я, отъ сега захваща въ твой-те гарди тая болѣзнь ще тя убіе

наво-то това дѣло отъ челоуѣцы совѣмъ на владыка-та предадени. Цѣль-та на това писмо бѣше да докаже че болгаре-те иматъ лоши мысли противъ правителство-то.

” Въ исто-то него писмо казувахъ вы че нашій митрополитъ бѣ написалъ три махари, кои-то за да покаже че добръ ужъ управя стадо-то си, приканиваше хора за да подпишатъ и ударятъ мюхюри-те си. Испервенъ никакъ не бѣ сполучилъ. Онъ обаче не загуби дерзость и съ голѣмы трудове и молибъ прикара довольно челоуѣцы да ся подпишатъ. Но истинни тѣ Болгаре, сирѣчь оныи, кои-то не обычатъ интрига-та (мюзевирликъ) не рачиха да ударятъ печатъ на тѣя махари. Страшни-те тѣя записи безъ сумѣніе до Патріарха ще ся испратятъ, а може и до правителство-то. Вѣроятно е междутѣмъ въ греческѣ-те вѣстницѣ да ся вмѣстятъ.

” Колко-то отъ наша страна, какво можеме на виновати-те коварства да сторимѣ, мы страдателно си молчимѣ и совѣмъ на високо-то правосудіе и на отеческа-та добра воля Милостивѣйшаго нашего Царя, Н. И. В. Султанъ-Абдуль-Меджида ся предаваме. Нѣ трѣба и да вы кажа че тѣя дѣянія неблагодаренія причиняватъ и народъ-атъ правятъ да ронтае (мрамори.)

” У вашій листъ, отъ 2 Августа, говорили бѣхте за едно слово, изречено отъ Г-нь Неофита на день-атъ Святыхъ Апостолъ, кое-то ся бѣ вмѣстило въ Болгарскій Цареградскій вѣстникъ, въ Босфорскій Телеграфъ и въ Журналъ де Константинополь.

” То слово много ны благодаримъ: то сѣ вѣтуваше добро-то согласіе между жителы-и казуваше че вѣротерпимость между себѣ да имаме отъ коя вѣра и да сме.

” Видися обаче да сме ся измамили. Много ся удивихме като видѣхмѣ въ Босфорскій Телеграфъ писмо съ кое-то нашій митрополитъ опровергава онова що въ слово-то бѣ казалъ. Не знаеме какво впечатленіе това писмо на иностранцы-те бѣ причинило, но мы, Болгари-те, много отъ него ся наскорбихмѣ, и пытаме съ коя цѣль то ся написанъ. Поносители-те изрѣченія, кои-то то съдържава противъ оногова, кой-то е вмѣстилъ владыково-то слово у вѣстницѣ-те, никакъ не доказатъ, защото не сме мы, кои-то поискаме то да ся вмѣсти. Но правда имамѣ да ся плачѣме за нѣкои думы, кои-то видися нарочно да ся скроне, щото да обидятъ и осквернятъ Болгарскій-атъ народъ предъ очѣ образованнаго міра, и тая безправда никакъ не можеме да я премолчимѣ.

” Между друго владыково-то писмо сѣ держава и тѣя думы: “ Возможно ли е да мысли нѣкой че православенъ единъ Архіерей колко и невѣщъ да ся има, като сѣди на цѣ-

скоро, ще умрешъ презъ ноцъ-та преди Рождество Христово.

лощастна-та Злощастна-та Цыганка като рече това станала и ся загубила помежду дрѣвеса-та.

Млады-те дѣвцы и дѣвѣ-те ся замыслили и голѣмо впечатленіе сторила на нѣхъ рѣчь-та на Цыганка-та, Елена не смѣла да мръдне отъ мѣсто-то си; на конецъ Марія со смѣхъ рече:

Любезна Еленке не мысли за това, тая безумна Лѣжовница видѣла що азъ я не вѣрувамъ, и за наказаніе-то ми искала да мя уплаши, недѣй ся безпокой; азъ познавамъ нейны-те лѣжи и нейно-то нечисто намѣреніе. Да ся въжрѣме любезная защо домашны-те ны ще ся безпокоятъ; и ще мыслятъ кадѣ така дѣла останамы.

Елена ся успокоила като видѣла веселѣйша-та родиня; возсѣднаха на конѣ-те врѣщали ся назадъ; сега Елена была спокойна и весела; Марія по неволно замыслена, ся предъ очѣ-те ѣ стоеше злощастна-та Цыганка, и сердце-то ѣ ся стискало отъ жалость.

воздуха, дѣлбоки-те страшы, ратлины, стрували путешествіе-то неприятно, ако некогнѣшъ и опасно.

Марія со страхъ и глубоко замысленіе варвеше подиръ Елена. Тя като видя не далеко подъ едно голѣмо древо по край рѣка-та Низичка фантастическа Хижина (колиба), радостно извика, гледай, гледай, любезная! то тукъ седи Елспата (*) тукъ ще ся научимѣ заради щастіе-то и нещастіе-то наше!

Марія погледнала на около, но не могла да види нищо прилично на челоуѣческо жилище; цѣло-то мѣсто бѣше зарасло съ честы трѣвы по между, кои-то малко сарне гризеше листички, а негова-та майка не далеко пасеше подъ стогодишны дубы по край рѣка-та — Кадѣ виднѣшъ ты твоя-та Сыбила (волшебница)? рече тихичко Марія.

Тамъ-тамъ рече Елена и показала едно голѣмо древо, подъ неговы-те навесены честы клоны сѣдела Цыганка-та облечена съ червена дрѣха, съ руке на груди-те крестосаны, и

(*) Това бѣше име-то на волшебница-та.

мъ на новинъ-атъ тронъ, да поучава такъизи проти
и еретичества, за кои-то и сами-те ми
лишатели биха мя убили съ камени?"

"Вонстинну, Господине, не разумѣвамъ
какво можатъ да состоятъ тѣя ерезии:
колко за насъ, мы видиме че думи-те, кои-то
са въ слово-то, кое-то Г-нъ Неофитъ рече,
да са согласни съ успѣхи-те на просвѣщеніе-
ервенъ, то, и мы съ цѣло сердце ги похвалихме. И
е загугува, вонстинну, що бѣ рѣкъ оны? Ето думите му:

"... Знайте, извѣстно, благословени хри-
стиане слова-та христовы: "Ты си камень
и на камнемъ создаю цер-
ковь мою" — Чрезъ тѣя божественни слова
мы поучава Спаситель-атъ ни че наша-та цер-
ковь е направена отгорѣ на единъ камень за
да остане вѣчно, макаръ и въ най бурны-те
армена, тверда и неприклонна и никой да не
е въ состояніе да ѝ повреди нѣщо. — Не
знайте ли, благословени християни, що значи
тѣя церковь. — не созданіа-та на наши-те
храмове, нито на храмове-те на други-те вѣ-
ри и народи, но е обща-та и нравствена цер-
ковь на всички-те вѣри и на всички-те наро-
ди. — Но можете да ся почудите: защо Богъ
е допусналъ да ся раздѣли наша-та церковь
на много вѣры: ꙗкко турска, ꙗколическа,
протестанска и пр. ? и защо не останала вѣт-
хата и сама една? — Това го предвидѣ Все-
вышній и го предсказа съ послѣдны-те слова
"Возлюбиши ближняго своего ꙗко себя" . . .
но не рече "возлюбиши християнина ꙗко себя".

сирѣчь споредъ тѣя христовы слова всички-
тъ чловѣцы са сынове и дщери на сѣща-та
тѣя церковь — слѣдователно са братія и се-
стри наши и тѣй трѣба да ги обычае. — За
по голѣма ясность вы казвамъ че единъ баца
на примѣръ има 5 сына отъ кои-то една-те
улавятъ единъ пѣтъ, а други-те единъ други
совѣтъ различенъ, но при сичко-го това тѣя
са пакъ братія и всякій трѣба да обыча дру-
гитъ като себе си" — За това споредъ го-
воренны-те божественни слова мы сме дол-
жны да обычае всички-те народи и вѣри си-
рѣчь: — турцы-те, католицы-те, арменцы-те,
протестанты-тъ и пр. — Като себе си, защо-
то всинца сме братія на сѣща-та една Вели-
ка и Божественна церковь.

"Много ще ся почудите благословени
християне ако ся научите че сѣща-та тѣя Е-
вангелска и божественна заповѣдь, коя-то ся
проповѣда намъ преди 1856 години—днесъ
ся проповѣдва и ся подтверждава верховна-та
глава на вѣра-та и на гражданско-то управ-
не на турцы-те — Негово Величество, дер-
жавный-атъ нашъ Царь Султѣкъ Абдулъ Ме-
джидъ, зацого за да исправи и Негово-то
Величество едно твердо и непреклонно цар-
ство, повелѣ чрезъ изново обявляемый-атъ си
Хат-и-Хумаюнъ че и всички-те подданицы на

царство-то му, нека са отъ каква да е вѣри
и народъ, да признаватъ себе си като братія
на сѣщото и едно негово голѣмо царство и
да иматъ сѣща-та и една глава ни повелѣва
сирѣчь всинца нѣ: турцы, българи, грѣцы,
ерменцы, евреи, католицы, протестанти и пр.
да ся почитаме като братія и взаимно да ся
обычае "ꙗко себя." — Наистина благосло-
вени християне много замѣчателенъ е тойзи
толкови славенъ случай!

Ето думи прости, высоки, благородни, и
достойни за одного пастыря, достойни за
всяко похваленіе и за всякаго просвѣщеннаго
чловѣка. Но съ голѣмо удивленіе видѣхме
послѣ Г-на Неофита да ся труди да опровер-
гае свои-те тѣя думи. Оны иска да каже че
са искривили слово-то му, и казува че клевет-
ницы са оны, кои-то го обнародовали во
Вѣстницы-те.

"Моля да познаете че Вѣстницы-те
не говориха за него освенъ съ похва-
леніе, и ето какво Боспорскій Ти-
леграфъ каза когдато го бѣ вмѣстилъ:
"Не ся свиниме да похвалиме чувства толи-
ко мудри, толико братолюбивы и въ исто-то
време толико Християнски, кои-то изрича
Терновскій Митрополитъ, чувства кои-то са
согласны съ начала-та на здрава-та Филосо-
фія и на Евангеліе-то, чувства кои-ти мы
всегда сме забранявали."

На това похваленіе отъ горѣ, Г-нъ Нео-
фитъ отговаря: "Всякъ Вѣстникосписатель
свободенъ е да удобри или да не удолри без-
умни-те мысли, кои-то ся содержаватъ въ мѣ-
стена-та частъ на слово-то, споредъ вѣра-та,
коя-то оны има. Онова обаче, кое-то е исти-
на, е че Терновскій Митрополитъ никогда не
е писалъ нещо безумно. Но понеже оный
лжець, кой-то ся крые подъ було-то безимен-
наго, не може да ся заблѣже на чело-то съ
дума-та клеветникъ, желателно е щото бѣ-
лежка-та да остане въ глубини-те на совѣсть-
та му, и истинна-та така да ся удовлетвори."

Нашъ Митрополитъ свободенъ е сов-
сѣмъ да ся откаже отъ думи-те, кои-то изле-
зоха отъ уста-та му. Но, да казува че ако
да е былъ изрѣкъ такыва думи, мы, негови-
те слшатели, съ камени щели сме да го у-
биме, това мы не можеме го примолча безъ
да не ся протестироваме. Судиме убо че о-
провергатель-атъ на слово-то ище чрезъ уста-
та на Г-на Неофита, така да рече: "Ако
быхъ азъ поучавалъ народа на това, сирѣчь
да ся знаатъ че вси-те народы на свѣтъ-атъ
са чада на една велика, всемірна, и Боже-
ственна отъ служенія міра церква, и да ся и-
матъ и обычатъ като братія както що са и
сынове единого Великаго отца, то мои-те
слшатели за такъози едно поучаваніе съ
камение мя убиваха."

ры Максвела, въ другія день подиръ свадба-та
отиде съ мужа си во Франца.

Елена весела, щастлива, и не помислила
никакъ за Цыганка-та, и заради нейны-те
врачванія, но Марія глубоко ся замислила, че
сыноко що е, сказала стара-та заради нейна-
та родинна, до едно слово ся исполнило, тре-
ба да е правда и това що за нея говорила,
колко то ся радовала за щастіе-то Еленино,
толкъ по много плакала за себе си.

Като ся прощаваха, ще си видиме скоро
рече Елена, на Франца не ще да сѣднѣ пове-
че отъ една година, и ты можешъ да ся оже-
нишь догдѣ ся вѣрниме, но не забравий твоя-
та Елена.

Марія въздхвала дълбоко и двѣ голѣмы
слезы капнахъ на прекрасно-то ѣ лице. Подиръ
малко време Марія всегда смутена, всегда за-
мыслена, фанала да пада отъ сила-та си, вси-
ки-те ся много уплашили, и загова по много,
зацого и нейна-та майка умрѣла отъ грудна-
та болѣсть; всички-те и хвалили много, и сы-
ромасы-те горко плакали. Тѣя прекрасна млада
дѣвица бѣше за нѣхъ като добродѣтельный Ан-

Съ това какво друго иска да каже него-
во Преосвященство? не друго освенъ да
представи Терновчани-те, вообще же и Бол-
гари-те, че са варли фанатицы и не милости-
ви мръзовѣрцы; Ядѣ аспидовъ, кой-то ище да
отрови Европейско-то камъ насъ сочувствіе и
снисхожденіе-то на честно-то наше правител-
ство. То не е ли явно едно вѣреломство да
иска да покаже Болгарскій-атъ народъ като
да не чувствува на чловѣколюбивы-те и вѣ-
ротерпимы-те чувства, кои-то всякъ день
Царско-то правителство камъ вси-те свои
подданицы показува? И може ли нѣкой да
вѣрува че мы Болгари-те не видиме попече-
ніе-то, кое-то има за да ны избави отъ мучи-
телство-то и грабительство-то на Греческо-то
духовенство? може ли нѣкой доказа на свѣтъ-
атъ Болгари-те да не виждатъ жертви-те, кои-
то Сили-те, Союзницы на Царь-атъ имъ, на-
правиха за миръ-атъ на свѣтъ-атъ? да не
ся искатъ удожени да ги почетатъ и да ги
любятъ? да са дивы и варвари до толкови
щото и да убиватъ съ камени оногова, кой
бы ги совѣтовалъ да любятъ чловѣцы инно-
вѣрцы? и кой ся е убилъ отъ Болгари-те за
неверотерпимость и фанатизмъ? Цѣль свѣтъ
познава миролюбивый-атъ нѣхенъ животъ, и
гостолубивый-атъ нѣхенъ характеръ. Проти-
вни-те убо изрѣченія нематъ друга цѣль, о-
свенъ да го обидятъ предъ очи-те на Царско-то
правителство и предъ Европа.

Ако Г-нъ Неофитъ е искалъ да ся опра-
вдае предъ очи-те на Патріарха за нѣкои мы-
сли, кои-то са речени въ слово-то му, и са
ся видѣли като еретически отъ Греческо-то
верховно Духовенство, оны твердѣ добръ
можеше го направи безъ да клевети Болгар-
скій-атъ народъ.

Но желаете ли да узнаете какъ нѣкои си за
насъ мыслятъ? мыслятъ да сме ся оплакали
отъ огнѣтеніе-то на Греческо-то духовенство
противъ Болгарскій-атъ народъ. Общото внима-
ніе ся е собудило, и нѣкои ся страхуватъ ся
да не бы Царско-то Правителство да послу-
ша жалба-та ны. Така всякавы трудове по-
лагатъ за да можатъ да сполучатъ щото Ми-
лостивѣйшый-атъ нашъ Царь да не ны изба-
ви отъ рана-та, коя-то ны яде.

Съ благодареніе спѣшиме да вмѣстиме
слѣдующе-то писмо:

Господине Издателю Ц. Вѣстника!

Свищовъ, 30 Ноемврія 1856.

Нѣма по голѣмо благородіе отъ добро-
дѣтель-тѣхъ и нищо Богу по угодно отъ бла-
годарностѣхъ, която рѣчь съдрѣжава всякото
щастіе народно и всякаго чловѣка поедина.
Съ това наше извѣстіе искамы мы съ слабите
си изразы да исполнимъ едного и другото:
Сирѣчь, искамы за да обнародимъ благородіе-

Полека лека, наши-те дѣвцы забравили
що имъ говорила Цыганка-та, забравили даже
че ся ходили при нея. — Ненадѣянный слу-
чай сторилъ на Марія голѣмо впечатленіе.

На едно собраніе, гдѣ-то и Лордъ Вин-
теръ съ негова-та фамилія ся намѣрваше,
донде единъ хубавъ младенець, Лордъ Винтеръ
като го видѣлъ извика; Ха Лордъ Максвелъ!
азъ не ся надявахъ да ти видимъ тука, кога
дойде? какво правишь? приближиха ся и два-
мата и стиснаха ся за руке-те, азъ ся надѣя
да тя видимъ у насъ любезный Максвеле,
рече Лордъ Винтеръ, искашь ли да тя позна-
комимъ съ моя-та фамилія? зема го за рука
пристѣпили нѣколко раскрачи, а Лордъ Вин-
теръ като видѣлъ Елена, рече: Еленке пред-
ставлявамъ ти Лордъ Харри Максвелъ, той е
мой пріятель; а на младенца вече: Миссъ Е-
лена Перцы, тѣя а моя родинна; Харри низичко
ся поклонилъ, и Елена ся зачерви, и отдаде по-
клонъ.

На другія день Харри дойде у Лорда
Винтера, и приказвали много. Подиръ малко
време Елена Перцы ся оженила за Лорда Хар-

гель насыщала гладны, напоявала жедны, у-
тышавала отчаяны-те. Нейно-то лошо состоя-
ніе бѣше за това по опасно, зацого-то и Лордъ
Винтеръ не ся намиралъ тогива у дома, като
си дойде тоизи почтенный отецъ много ся у-
плаши, като не можилъ да я познае, болѣсть-
та толкъ бѣше измѣнила любезно-то дѣте.
За да не уплаши и нея, рече; любезна Марій-
ке единъ часъ не можемъ да сѣднѣмъ на домъ,
имамъ важна работа въ Лондра, днесъ ще вѣр-
вимъ, ще останешъ тукъ сама, можешъ да сѣ-
дишь долго време, ще ти стане мжно тукъ,
ако щешъ ела и ты съ мене заедно. И бѣд-
ный старецъ утрѣлъ скръшно слезы-те си,
кои-то по неволно му заливали очи-те, той у-
сѣтилъ че безвременна смѣръ ще грабне не-
гово-то едно дѣте, сама-та негова надѣжда.
Марія всегда готова да исполнява отеческа-та
си воля скоро ся приготви и тосъ часъ изле-
зла. Лордъ Винтеръ нѣмаши никаква работа
у Лондра искаше само негова-та дщера да си
промѣни воздуха и да я видятъ най первы-те
Докторы.

(Слѣдува.)

то и да покажмъ че сме единъ народъ, който знае да благодаритъ, за това се надѣваме: Г-не Издателью, ти и въ като българинъ съ радостъ ще въскресишъ това наше чувствително извѣстие въ вашъ листъ.

Познавате че мы читалище въ нашъ градъ составихмъ и че отъ разны мѣста чувствителни и родолюбиви сердца затекохася да принесатъ кой каквото може на общенослѣзното това наше заведение. Нынѣ же като получихмъ отъ Сербско-то книжевно общество одного много важнаго подарока, не можеме да останеме безъ да не изразиме на общосердечна-та наша признателность. Тойзи подарокъ е слѣдующій-а: —

Физика за младежите, Кратка Исторія за Турците и Горцыте, Забавникъ, Логика за дѣцата, Благоговѣйны часове, Естествено землеописание, Сторниа за дѣцата, Ксенофонда, Марка Тулия, Цицерона, Грамматика Сръбска, Изводъ на новата Сръбска Исторія, гласникъ за Дружесръбската словесность. — Тин са книги-те, кои-то приехмъ ние отъ сръбско-то книжевно общество, и ги помѣстихмъ въ нашъ-тх книгохранилищъ.

Дано божественный промыслъ, вдухне благородното чувство и на други-те просвѣщенны народы и на нашите единородцы, кои-то водворяватъ далечъ отъ любезного наше отечество, за да бждатъ соучастници на това душеполезно и похвално заведение, т. е. да созидатъ себе си единъ вѣчный отъ мегаль споменикъ въ наше-то читалище, Дай Боже!

Господи! покойный Ангелъ Еоанновъ, на завѣта си въ 1856 ноември 27 остава 500 гроша на читалището ни.

РАЗНИ НОВИНИ

— Сега у вторникъ, представители-те, Французскій, Англійскій, Россійскій, Австрійскій, Пруссійскій и Сардинскій собраха ся на разговоръ при Етемъ Паша, министръ иностранныхъ дѣлъ. Въ тойзи разговоръ присуствува и Великій Везиръ Решидъ паша; касающе ся же за сочинение-то на фирманъ-атъ споредъ кой-то временни-те Дивани у Влашко треба да ся собератъ.

— Въ истый день, Баронъ Прокешъ Остенъ Австрійскій Интерпунци, даде голѣмо угощение дипломатическо, на кое-то присуствуваха Г-нъ Тувинель, Французскій посланникъ, Г-нъ Бутеніевъ, Россійскій посланникъ, Генералъ Дюрандо Сардинскій полномощный чрезвычайный посланникъ, Г-нъ Талейранъ де Перигоръ и Бенчи Комисари въ Княжества-та. Етемъ паша министръ иностранныхъ дѣлъ, Фуатъ паша, министръ безъ служба, Арифъ Ефенди, Канцеларъ Царскаго Дивана, Кабули Ефенди, Диванскій первый Терджиманъ и перш-те посолски писари, присуствуваха на това угощение.

— Никое още извѣстие въ Цареградъ не е дошло за да каже кога нови-те конференциѣ ще ся отворятъ. Денъ-атъ въ кого-то ще почне-атъ не е далеченъ; но не е още положително упредѣленъ. Така висящи стои и кои представители на Силъ-те ще соучаствува на конференциѣ-те.

— Слухъ ся раздава, но това иска подтверждение, че преніе голѣмо ставало, и то было зашото Англія, Сардинія и Турція искали были първи-те нхни полномошницы да соучаствуватъ на конференциѣ-те, сиречь Англія отъ Лорда Кларендона, Сардинія отъ Г-на Кавури и Турція отъ Аали паша.

— Негово Императорско Величество Султанъ-атъ, кой-то никогда не престанува да ся старае за благоденствие-то на Цареградски-те жители, заповѣда постоаянъ единъ наркъ да ся даде на вси-те храни, и така отъ сега и напредъ Цареградскій-атъ Царски управитель, всяка седмица единъ наркъ ще издава щото сиромаси-те да ся улеснятъ, и продавачи-те да не искатъ за стоки-те повече отъ колко-то ся стои.

— Англійска-та въ Черно море флота умножи ся съ три други параходи, отъ кои-то два-та дойдоха отъ Малта, а третій-атъ излезе отъ Арсеналъ-атъ, гдѣто ся поправаше.

— Писать отъ Манастиръ, 27. ноември.

Отъ единъ мѣсяцъ насамъ, прочутый-атъ Кърмъжж Османъ, наедно съ единадесать-те свои другари опустошава Манастирски-те и Солунски-те полени. Но тойзи ся улови съ тримина отъ другари-те си и на 23 ноември отсѣкоха имъ глава-та предъ сичкый-атъ народъ. Зантіе-та ся испратиха по Охридскій-атъ Санджакъ за да гонѣтъ разбойници-те, кои-то по него мѣсто са безброини, рѣчи. Много отъ тия разбойници, за да ся избавятъ, бѣгатъ кадѣ Цареградъ, но 2400 души ся изловили; между кои-то много Качацы има.

— Отъ единъ мѣсяцъ насамъ наслаждаваме ся тука отъ прекрасно едно време. Дождъ нема, снѣгъ нема. А напротивъ солнце лѣтно грѣе и весели естество-то. То владѣе вездѣ по край Черно-то море, пишатъ же отъ Измиръ че и тамо подобно време владѣло. Това обаче дава причина на земеделцы-те да ся страхуватъ за будущи-те свои себди.

— Яфеево-то чудо повторило ся было въ Иерусалимъ. Великій Раббинъ того града писува на Еврей-те въ Измиръ че Солнце-то въ растояніе на 24 часа не си легнало, и то съ намѣреніе да покаже преластително нѣкое извѣстие на едновѣрцы-те си. Но понеже нѣкой разумѣха това, предложиха на баазъ да ся хванатъ че това е лажа, искаха да дадѣтъ 300,000 гроша срецо 300 гроша само, но не ся знае да ли баазъ-атъ стана.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Извѣстно е вече, какъ никой търговецъ не може напредъва съ ограничени нѣкои понятія, кои-то е получилъ само отъ практикѣ (опытность) въ работъ-тх си. Откакъ тръговия-та чрѣзъ просвѣщение-то довольно ся разви и распространи, оттогава ся тя и подѣ правилнѣх и пространнѣх наукъ подведе. Затова въ Европѣ отъ еднѣ странѣ много достопохвалны списанія за тръговѣ-тх ся обнародовахъ, а отъ другѣ странѣ тамъ ся учрѣдихъ и тръговскы училища, гдѣ-то да ся изучаватъ онѣ, кои-то щѣтъ постѣпять въ тръговско-то поприще. Изучаваніе-то тѣхъ тръговскѣх наукъ е что прави днесъ та напредъватъ отлични-ти Европейскы тръговци.

А мы, Българе-ти, кои-то немалко желемъ да ся показваме достойни въ тръговѣ-тх, нѣ само ся лишаваме отъ тръговскы учебны заведения, нѣ нито нѣкожъ книгѣ имаме, по кой-то быхме можали да ся управляваме колко годѣ въ ежедневны-тынашы тръговскы нужды и недоразумѣнія.

Относително на това управление, Г-нъ А. П. Гранитскій прѣведе отъ Гръцкы на Българскы подобнѣх еднѣ книгѣ подѣ названіе: „ТРЪГОВСКО РУКОВОДСТВО“ (Ἐμπορικὸν Ἑγχειρίδιον ὑπὸ Κ. Μελά, ἐν Ἀθήναις, 1848.), кой-то е съчинена спорядъ най-новы-ты Европейскы на тоя видѣ списанія, и на кой-то приложися и едно по-обширно описание за тръговѣ-тх на Турскѣ-тх дръжавѣх и на Българѣх.

Тая книга ще ся съставлява около отъ 50 печатны листове (колы), и е раздѣлена на пять чисти. Първа-та часть съдържава: за тръгуваніе-то, за промышленность-тх, за мореплаваніе-то, и за тръговскы-ты дѣланія; втора-та часть съдържава, за тръговско-то вещество (за разны-ты стоки); третя-та часть съдържава: за тръговско-то земледѣлско-то и промышленно-то състояние на Европейскы-ты дръжавы, и за монеты-ты, за камбіото, за мѣры-ты и за теглила-та въ тръговскы-ты градове; четвърта-та часть съдържава: за дръжаніе-то тръговскы-ты книги (тефтеры), за тръговскы-ты смѣтки и за тръговско-то взаимнописаніе, и пята-та часть съдържава: за съчинение-то главы-ты тръговскы записы (документы) съ нужды-ты примѣры.

Отъ съдържаіе-то на книгѣ-тх, всякой търговецъ може весма добръ да разумѣе, че му е толкова потрібна, колко-то му е потрі-

бенъ капиталъ-тъ (сермін-та), та затова долуназначенный побужденъ отъ ревностъ напредъваніе-то въ тръговѣ-тх на шій Българскій народъ, рѣшихся да напечатамъ. Безъ съмнѣніе и наши-ти Българскы учители, кои-то желажтъ да приготвятъ ученици за въ тръговѣ-тх, разумѣватъ бавѣ че можтъ да въведѣтъ тѣхъ книгѣ въ училища-та си и да прѣподаватъ отъ въ нѣколко часове прѣзъ седмицѣ-тх. Познаемъ убо това обявление да да призовѣхъ наши-ты Българы да ся подпишѣтъ спомоществатели, зашто-то само толкова тѣла (сѣнплярѣ) щѣтъ ся печатать, колко-то бждатъ спомоществователи-ти.

Цѣна-та на книгѣ-тх спорядъ величинѣ-тх ѣ опредѣлени единъ минцъ (друкъ Царскій), кои-то пары спомоществователи щѣтъ плащатъ като получаютъ книги-ты.

Кой-то спомоществователь подпише книги, такожде и кой-то ся постараетъ да пише спомоществователи за 10 книги пріемне еднѣ въ даръ.

Молиж при това, что-то спомоществователи-ти да си допратѣтъ почтенны-ты нхни въ Цариградъ въ Балъ-Капанъ-Ханъ до Р. Бр. А. Гамамджіоглу и Арнаудовъ край бжжій мѣсяцъ Мартъ, зашто-то оттогава почне да ся печата книга-та.

Цариградъ 11 отъ Декември 1856.

Хр. А. Хамамджіоглу.

ИЗВѢСТІЕ.

Г-нъ П. Златанъ е прѣвелъ на Българскій „Добры Пастыръ“, книгѣ, кой-то съдържава избрани поученія и слова не дѣла-ты и праздни-ты прѣзъ всичкы-ты годниѣ. Отъ само себе ся познава, колко нужна и ще бжде полезна, особенно за сѣщенство-то, такъва една книгѣ. Святина посвяти казанъ-тх книгѣ на Епархіално-то въ Пловдивъ Българско училище, и не много ще ся даде на печатъ.

Съ това като обявляваме, обаждаме наши-те учени, да не бы нѣкой да ся турна трудъ да прѣважда тѣхъ вече прѣведени книгѣ; а да употребѣ трудове-ты си въ прѣводѣ другѣхъ нѣкожъ полезнѣхъ книгѣ.

Пловдивъ 1856 10-вр. 5.

ИЗВѢСТІЕ.

Пространнѣхъ Мѣсецословъ 1357 година, за когото се извѣсти съ 299 слово на Цареградскій вѣстникъ, че почна ся печатъ, сирѣхися веке, и ся продава единъ Цванецъ на полза на Народната Българска Книжнина.

Отъ Общината (*)

на

Народната Българска Книжнина

Писма и отговори.

— Габрово — Господиновцы Габровцы кой-то сте вземали вѣстници, платете, зашто време-то мина и премина, и плащанте шестъ меджидіе-та и половина споредъ какъ пише у вѣстникъ-атъ.

— Русчукъ. — Вый любезни Русчукци редовно получавахте вѣстници и родолюбиво похваляхте. Но какво ви ся случило нито вѣстници-те ви плащате, нито другъ общо полезно не ся занимавате.

— Едирне. — Ами Вый Достопочтенни Вѣдиренцы Джелени, зашто ни гласъ ни случавате? поржчавме ви, пишемме ви да платите чегыри вѣстници, на кои-то година-та ужъ минува, а Вый всегда молчите. Недѣйте, молимме, така, ами платете.

(*) Намѣреніе-то и цѣльта на тая Община кой-то иска да знае, нека прочете извѣстіе-то приложено въ краіатъ на сжжій Мѣсецословъ.

ПЕЧАТНИЦА Ц. ВѢСТНИКА.